

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 11

Tối thứ bảy cha sở gọi tôi vào phòng để kể tiếp câu chuyện. Với tư thế nửa nằm nửa ngồi lưng tựa vào đầu giường, ngài kể chuyện bằng giọng yếu ớt như vừa mới trải qua một cơn đau còn thấm mệt.

- Tôi sợ mình chết trước khi kể hết mọi chuyện cho thầy nghe. Cho nên, tôi sẽ kể khi nào thấy có thể được, để thầy tường thuật hết lại cho đức cha sau khi tôi mất.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy theo quán tính, nhưng cha xua tay kịp chặn lại những lời tôi định nói:

- Chết là chuyện thường! Con người ai cũng phải một lần bước qua! Bước qua với cung cách can đảm thì cái chết sẽ rụt rè, bước qua với tâm thái sợ hãi thì cái chết sẽ uy hiếp tinh thần chúng ta lắm lắm!

Tôi để yên cho ngài nói.

Cha sở nói tiếp sau khi bảo tôi kéo ghế ngồi thật gần:

Một lần khi ông Lục Lượng đến tòa cáo giải ở cuối nhà thờ nơi tôi đang ngồi, cũng vào lúc hoàng hôn nhá nhem tối như thường lệ, ông bảo:

- Ngày mai Chúng ta sẽ nhập vào xác cô gái ở cuối họ đạo ông, cô đó tên Bích, ông biết đó! Cô ta ít đi nhà thờ, sống lười thôi gần như bỏ đạo...

Tôi hỏi:

- Để làm gì? Có phải để phát ngôn điều gì đó cho Các Ông hay không? Các Ông có đủ quyền phép và uy vũ làm những việc lớn lao, sao lại chọn hoài cái cách vụn vặt thô thiển này để nói...?

Ông Lục Lượng trả lời:

- Chuyện gì có thể gọi là lớn và chuyện gì có thể gọi là vụn vặt? Nhiều chuyện hô hoán là lớn lao mà thực tế thì rất nhỏ, nhiều chuyện có vẻ vĩ vãng mà thật ra to đùng! Chúng ta không chệch bỏ dịp lớn nhỏ nào để có thể chứng minh cho con người biết sự có mặt và sức mạnh của Chúng ta.

Tôi hỏi:

- Các Ông làm gì cũng phải có phép của Chúa, đúng không? Chẳng lẽ Chúa để con cái Chúa mặc cho Các ông muốn làm gì thì làm... sao?

Ông Lục Lượng có vẻ bực mình:

- Chúa ban cho các người sự tự do, hàm nghĩa Chúa cũng cho Chúng ta được quấy phá trong phạm vi tự do đó. Ông thắc mắc chi nhiều quá vậy!

Tôi không nao núng, hỏi thêm:

- Nhưng phải nói, ai bị Các Ông mượn xác, sau đó cũng đều trở nên xác xơ thân thể đến là đau lòng! Chúa đầy lòng trắc ẩn lại cho phép cả điều đó xảy ra hay sao? Chúa nhân từ cả với Các Ông nữa chắc!

Ông Lục lượng trở mặt, đang bực bội lại vui vẻ trào lộng:

- Á à! Ông khôn ngoan và lém lỉnh như một chính trị gia chứ có thua ai! Vậy mà giám mục và

các linh mục trong hàng ngũ ông lại cứ tưởng lầm! Ông định khai thác ở Chúng ta để hiểu thêm về Thiên Chúa nữa đây! Tinh khôn phải biết!

Tôi gật đầu thừa nhận:

- “Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy” Nói chuyện với Các Ông tôi phải tận dụng chứ! Các Ông buộc tôi làm việc cho Các Ông, tất phải trả lương! Bằng đó thôi có gì là quá đáng!

Ông Lục Lượng vui vẻ thật sự:

- Được rồi! Tôi trả lời ông: Thiên Chúa dĩ nhiên đầy lòng trắc ẩn, Thiên Chúa đương nhiên là nhân từ, nhưng Ông ấy luôn tôn trọng trật tự tự nhiên, trong đó có luật “đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu”(*), ai hướng chiều về Chúng ta là Chúng ta đến với người ấy, ai có khuynh hướng với Chúng ta thì Chúng ta lui tới, ai cầu Chúng ta thì Chúng ta giúp đỡ, thấy thế Thiên Chúa đau lòng lắm nhưng phải chấp nhận vì đó là trật tự tự nhiên, Ông ấy lập ra thì Ông ấy tuân theo, chính Con Ông ấy xuống thế làm người bị giập vùi toi tả, Ông ấy vẫn không can thiệp. Vì Con Ông ấy gia nhập vào vòng luân của luật tự nhiên. Đã gia nhập vào luật tự nhiên sao còn rút ra bằng sự miễn trừ nào đó?

Tôi muốn hỏi thêm nhưng Ông Lục Lượng phác tay tỏ cử chỉ không muốn nói về đề tài ấy nữa. Ông ta nói:

- Ông đừng có mà giờ trò “trừ tà” trên con bé Bích với Chúng ta đây nhé! Chỉ tổ vô ích thôi!

Tôi im lặng không trả lời, nhưng cũng tránh cả suy nghĩ, sợ trong suy nghĩ sẽ để lộ ra toan tính, mà toan tính ấy ông Lục Lượng có thể biết được.

Nhưng tôi không tài nào xua trí khôn nghĩ về điều khác được.

Theo thói quen, tôi giục lòng cầu xin Đức Chúa Thánh Thần đến giúp sức.

Bỗng trong nháy mắt, cái gì đó giống như một tia chớp xẹt nhanh qua đỉnh đầu tôi làm tôi như ngất xỉu trong tích tắc. Có thể vì mọi chuyện xảy ra gần giống như người ta bị điện giật.

Hoàn hồn trở lại tôi nhận ra không còn Ông Lục Lượng ở đó nữa. Tôi mơ hồ thấy Ông muốn lánh mặt đi thật lẹ khi Đức Chúa Thánh Thần ngự đến.

Ngày hôm sau ông Lục Lượng lại đến. Ông cau có bảo tôi rằng hễ khi nào đang nói chuyện với Ông thì đừng cầu nguyện. Đúng là Ông ấy có dạn như vậy nhiều lần. Tôi thanh minh rằng do thói quen mỗi khi không kiểm soát được mình thì cầu nguyện. Ông Lục Lượng chấp nhận lời xin lỗi rồi từ đó không nhắc đến nữa. Cha sở kết luận bằng một câu:

- Thầy thấy đó! Không phải khen Họ, nhưng tôi thấy Họ cư xử không tồi!

...

Cha sở kể tiếp sau một cơn ho dài làm tôi cảm thấy xót xa.

Thầy biết không! Tôi là một đứa trẻ lý lợm lúc còn niên thiếu, là một chàng trai buống binh lúc thanh niên và là một người can cường lúc trung niên cho đến bây giờ. Đâu dễ cho ai muốn nói gì thì nói. Cho nên sau ba ngày ăn chay và cầu nguyện như Chúa từng dạy trong Phúc âm, sáng ngày thứ bảy tiếp theo sau đó, theo lời yêu cầu của giáo hữu, đồng thời tự thấy không nên để trong họ đạo do mình coi sóc mất trật tự. Tôi muốn bất kỳ một biến cố dù lớn dù nhỏ hễ xảy ra trong địa hạt do mình coi sóc, là giáo quyền, mình phải có ngay sự hướng dẫn cho giáo dân biết lối mà lần. Tôi vận áo “Các phép”(**) một mình tản bộ lên xóm trên cuối họ đạo để trừ tà.

Khi tôi mới băng qua khoảng đất trống để bước đến chuồng bò nơi cô gái tội nghiệp tên Bích đang bị gia đình xích lỏng bằng lời tôi (***), cô gái đã nói oang oang với tôi:

- Ông cha đi về đi! Đừng xía vô chuyện của Chúng ta! Chúng ta đã thỏa thuận rồi kia mà!

Tôi không tháo lui hoặc dừng bước, cứ đến cho thật gần cái đã. Cô gái tội nghiệp ăn vận một bộ cánh giờ đã rách rưới tả tơi và dơ bẩn vì phân bò dù vẫn còn lấp lánh chút nhan sắc. Tôi nói:

- Các Ông nên tôn trọng nhân phẩm, dù sao cũng...

Cô gái tội nghiệp nói tiếp theo với kiểu nhại giọng đầy giễu cợt:

- ... là con cái của Chúa.

Nói vừa dứt, cô gái tội nghiệp cười sặc sụa, nhưng trong tiếng cười ấy có chứa chút gì đó sắc lạnh độc dữ nghe đến nổi gai ốc phát rùng mình.

Có đông người kể cả giáo dân đi theo và nấp sau lưng tôi có vẻ sợ hãi. Họ còn cho biết cô gái tội nghiệp ban ngày bốc ăn bất cứ thứ gì có chung quanh ở dưới đất, còn ban đêm thì thức trắng và tru tréo, đêm khuya ai nghe cũng kinh tâm tán đởm và sờn tóc gáy.

Tôi suy nghĩ giây lát rồi bất chợt đưa ngay một đề nghị:

- Các Ông tha cho cô gái đi!

Cô gái tội nghiệp trả lời:

- Dễ như thế mà nói làm gì! Dễ như thế mà nói làm gì!...

Lại cười sặc sụa. Tôi thăm dò:

- Vậy tôi làm gì để Các Ông tha cho cô gái?

Cũng chính miệng cô gái tội nghiệp đối đáp:

- Ông phải thực hiện ba điều kiện.

Tôi hỏi:

- Là gì?

Cô gái đáp:

- Một là ông không được giảng gì về đức Bác ái trong vòng một năm.

Tôi bình tĩnh:

- Các Ông cứ nói tiếp đi!

- Hai là ông không được giảng gì về đức Tin trong vòng một năm... Ba là bỏ ý định cổ xúy Làn chuỗi trong họ đạo.

Tôi vặn vẹo:

- Trước khi tôi quyết định có đồng ý ba điều kiện đó hay không, tôi hỏi nè! Những điều kiện lớn lao như vậy sao Các Ông không nói thẳng với tôi mà phải nói qua cô gái tội nghiệp? Các Ông không biết rằng nói theo cái kiểu này khác nào Các Ông đang giảng và cổ vũ những điều vừa nói thay cho tôi. Mà xem chừng... còn thuyết phục hơn gấp bao nhiêu lần!

Cô gái tên Bích tội nghiệp nghe đến đó liền trả lời:

- Chúng ta biết ông rất thương người, nên dùng cô gái này chặn chẹt ông mới xong. Chúng ta dư biết những gì ông nói, nhưng lời ông nói bao giờ cũng được đón nhận nhiều hơn.

Tôi im lặng một lúc rồi chấp nhận ba điều kiện trên.

Vừa nghe tôi chấp nhận ba điều kiện, cô gái tội nghiệp ngời phịch xuống góc chuồng bò thờ hồng hộc.

Tôi hiểu dấu hiệu ấy là gì, nên bình thản ra về.

Mọi người kể lại rằng bắt đầu từ sau khi tôi rời bỏ chuồng bò, cô gái tội nghiệp bỗng từ từ đi những dấu hiệu bất thường, bình lặng dần, một tuần sau thì trở lại bình thường.

Sau sự kiện đó, giáo dân họ đạo chia làm hai phe với hai quan điểm. Một là tin cậy vào Chúa vì sợ ma quỷ. Hai là sợ ma quỷ hơn sợ Chúa. Đúng là Họ đã làm cho cha rối rắm và cực khổ thêm lên rất nhiều. Một cha sở có trách nhiệm không phải chỉ điều hành sinh hoạt cho họ đạo, nhưng quan trọng là phải biết quan sát, theo dõi, bắt mạch và thăm dò phần hồn của họ đạo mình, để kịp thời lo toan phòng chống hay bốc thuốc cứu chữa. Chính vì thế cha khuyên mọi người phải hướng về Chúa bằng bất cứ giá nào. Con cũng vậy nghe con!

Tôi ngoan ngoãn “đạ”, rồi nhân tiện, tôi rụt rè nêu câu hỏi, bởi trong lòng cảm thấy rất thắc mắc:

- Thưa... tại sao cha lại chấp nhận ba điều kiện bất lợi... ấy?

Cha sở nhẹ nhàng đáp:

- Cha chấp nhận là vì tin rằng, hễ không giảng bằng lời nói, người ta vẫn còn có cách khác để giảng, đó là giảng bằng việc làm, tức dùng cuộc sống để nêu gương. Giảng bằng cách nêu gương lại còn tốt hơn gấp nhiều lần!

Tôi vỡ lẽ. Giảng bằng cách nêu gương thì ai cũng có thể giảng được. Tôi ra ngay một quyết tâm cho mình.

* *Đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu*: nghĩa cùng giọng thì hợp nhau, cùng khí chất thì tìm đến nhau.

** Tên tiếng Pháp là áo *surplis*, tên tiếng Latin là *superpellicium*, áo trắng mặc bên ngoài áo dòng đen (soutan) tay rộng bỏ lửng, được gấp nhiều nếp, có dây buộc cổ, dài tới gần đầu gối, dành cho linh mục mặc khi cử hành một số bí tích ngoài thánh lễ và dành cho các nam tu sĩ mặc dịp lễ trọng hay hát vêpre.

*** Lòì tóì: một loại dây xích bằng sắt thô, rất nặng.

(còn tiếp)